

Šimon z Cyrény

Pôstna a Veľkonočná scénka

Osoby:

Rozprávač
Šimon z Cyrény
Jeho žena
Deti
Vojak

Na úvod scény môže zaznieť vhodný úryvok z Božieho slova, alebo vhodná pieseň, či melódia.

Rozprávač:

Náš príbeh sa odohral okolo roku 30 v Jeruzaleme a jeho okolí. Skúsme sa tam teraz preniesť. Prichádza večer, slnko sa chystá zapadnúť za obzor. V rodine Šimona sa chystá večera. Šimon je roľník telom aj dušou. Kadiaľ chodí, tam myslí na svoje pole. Nie je vždy ľahké užiť početnú rodinu. „V pote tváre budeš jesť svoj chlieb,“ povedal Boh Adamovi, a jeho osud zdieľajú všetci jeho potomci.

Žena: Šimon, dnes som zažila niečo výnimočné. Škoda, že si tam nebol.

Šimon: Bol som na poli, veď vieš, že je to pre nás životne dôležité.

Žena: Zato ja som bola v Betánii, a určite neuhádneš, koho som videla na vlastné oči.

Šimon očividne nepočúva a myšlienkami je inde. Každý z manželov si vedie svoju reč.

Šimon: Tento rok bude opäť ťažký. Ak Pán nezošle dážď, tak neviem..

Žena: Dozvedela som sa, že ten prorok, čo sa o ňom hovorí po celej krajine, príde k Márii a Marte do Betánie.

Šimon: Neviem, ako to s úrodou dopadne.

Žena: Zomrel im brat Lazar a ten prorok ho vraj mal veľmi rád.

Šimon: Keby som tak dokázal priviesť vodu odniekiaľ na naše pole.

Žena: Videla som z diaľky veľký zástup ľudí a tak som sa ponáhľala za nimi. Išli ku hrobu, kde bol Lazar pochovaný.

Šimon sa konečne prebral z premýšľania

Šimon: O čom to stále hovoríš, žena?

Žena: Keby si ma počúval, tak by si vedel. Teraz aby som ti to znovu opakovala. Skrátka, bola som v Betánii a videla som toho Ježiša z Nazareta!

Šimon: Akého Ježiša?

Žena: No toho proroka, čo sa o ňom všade hovorí.

Šimon: Aaa, ja nemám čas na také veci. To je mrhanie vzácnym časom, ktorý nám náš Pán doprial.

Žena: Ale je to výnimočný človek. Povráva sa, že je to ten sľúbený Mesiáš. Také zázraky nerobil ešte žiadny prorok!

Šimon: A čo urobil také výnimočné?

Žena: No, ako hovorím, priblížili sme sa k hrobu Lazara a zostali stáť. Ježiš išiel až k vchodu a povedal, aby odvalili kameň.

Šimon: Ale netáraj!

Žena: Naozaj! Marta mu hovorila, že je to už štvrtý deň, čo bol pochovaný, ale Ježiš ju pokarhal za malú vieru, a potom kameň odvalili.

Šimon: A čo bolo ďalej?

Žena: Ježiš sa pozeral k nebu a niečo hovoril, ale tomu som moc nerozumela. Potom zvolal mocným hlasom: „Lazar, poď von!“

Šimon: No to snáď nie!?

Žena: Zavládlo hrozivé ticho a keď Lazar po chvíli vyšiel von, neboli sme schopní povedať ani slovo. Ježiš potom povedal, aby mu rozviazali ruky, odmotali plátno a nechali ho odísť. Veľa ľudí v neho uverilo. Ja tiež! Cítim to v srdci. Bol to veľmi silný zážitok.

Šimon: To je naozaj nezvyčajné. Ak je to ten zaslúbený Mesiáš, tak by sa predsa mal stať židovským kráľom! Tak o tom písali proroci.

Deti: Očíí, pôjdeme sa niekedy pozrieť na nášho kráľa?

Šimon: Azda môžem? Však viete, koľko je na poli práce..

Žena: Ja neviem, Šimon, či tvoje pachtenie je na mieste. Veď sa nemáme až tak zle. Vieš, ten Ježiš nemá nič a predsa sa mi zdal taký bohatý!

Šimon: Predsa nenechám dve zdravé ruky leňošiť! Kdeže, ja viem čo mám robiť a vôbec – poďme už spať, musím ráno skoro vstať. Keď ešte nie sú veľké horúčavy, dá sa urobiť veľa práce.

Rozprávač: Presuňme sa teraz v čase trošku ďalej. Je práve pred Veľkou nocou. Všetci Židia sa na ňu pripravujú, aby oslávili svoje vyslobodenie z egyptského otroctva.

Žena: Šimon, už je to tu!

Šimon: A čo, prosím ťa?

Žena: Ježiš je v Jeruzaleme. Keď prichádzal na osliatku, všetci ľudia mu volali na slávu.

Šimon: No počkáme, čo bude ďalej. Možno ho cez sviatky uvidíme.

Deti: Hurá, pôjdeme na sviatky do Jeruzalema!

Žena: Tento rok pôjdete prvý krát, tak si všetko poriadne prezriete, aby ste mali na čo spomínať. Hlavne ten veľkolepý chrám, kde prebýva náš Boh.

Rozprávač: Rodina Šimona z Cyrény o štyri dni neskôr, v piatok pred Veľkou Nocou:

Žena: Ach, Šimon, ja tomu nemôžem uveriť. Kde sa to v tých ľuďoch vzalo?

Šimon: O čom hovoríš?

Žena: Toho Ježiša vraj súdi naša Veľrada a chcú ho ukrižovať!

Šimon: Tak to vidíš. Určite to bol falošný prorok!

Žena: Ako môžeš tak hovoriť? Keby si ho videl ako ja...

Šimon: No, už nič neurobíme. A vôbec – nie je to naša starosť. Už ma nezdržuj, musím ešte niečo urobiť na poli.

Žena: Kedy sa vrátiš?

Šimon: Okolo poludnia budem doma. Priprav prosím niečo dobré na obed.

Rozprávač: Šimon sa vracal z poľa a keď videl zástupy ľudí, idúcich z Jeruzalema, zamiešal sa do davu, aby zistil, čo sa robí.

Vojak: Hej, ty! Pod' sem!

Šimon: Ja?

Vojak: Áno, ty! Kto iný! Vyzeráš, že máš sily za dvoch, a to práve potrebujeme.

Šimon: O čom to hovoríš?

Vojak: O tom, že ponesieš tomuto kríž! Lebo nám omdlie na ceste.

Šimon: Ja nemôžem, idem práve z poľa a som už unavený! Ani toho odsúdenca nepoznám..

Vojak: Je to váš kráľ, tak dost' bolo rečí!

Rozprávač: Šimon si vymenil pohľad s Ježišom a to sa ho dotklo vo svedomí. Spomenul si na všetko, čo mu hovorila žena. Vzal kríž a niesol ho ochotne až na Golgotu. Na únavu si ani nespomenul.

Z diaľky potom sledoval všetko až do konca. Zabudol aj na obed a na pole. Domov sa vrátil až okolo štvrtej hodiny. Doma sa už strachovali, že sa mu niečo stalo. Diali sa totiž čudné veci: nebo sa zatmelo a zem sa zatriasla. Ako si vydýchli, keď prišiel domov..

Deti: Ocko, Ocko, mali sme o teba veľký strach.

Šimon: To nič, deti. Mne sa nič nestalo, ale..

Žena: Ale..? Niekomu sa stalo? Tak hovor predsa!

Šimon: Ja neviem.. Nemôžem sa vzpamätať!

Žena: Z čoho vzpamätať?

Šimon: Zažil som niečo hrozné – a mám teraz v srdci taký divný pocit viny.

Žena: Posad' sa a vydýchni si.

Šimon: Žena, všetkému je koniec. Nášho kráľa ukrižovali a ja som mu pomáhal niesť kríž. Zrazu sa mi zdá, že tá moja námaha na poli bola zbytočná. Keď si spomeniem na ten jeho pohľad, je mi na nič, a pritom to bolo jeho pohladenie. Snáď musel umrieť aj kvôli mne. Najzvláštnejšie bolo to, že ešte pred smrťou povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia čo robia.“ Mám taký pocit, že sa musí ešte niečo stať!

Žena: Šimon, nesmieme stratiť vieru. Pod', prečítame si v prorokoch o Mesiášovi. Možno sa nám podarí nájsť nejaký liek na dušu.

Šimon: Máš pravdu. Ja som na dušu zabúdal, ale Ježiš ma vyliečil. Pod'me, človek sa musí vedieť tiež zastaviť.

Rozprávač: Rodina Šimona z Cyrény po Veľkej noci.

Šimon sedí pri stole s hlavou v dlaniach. V tom vbehne do miestnosti jeho žena, je celá udýchaná.

Žena: Šimon, Šimon, mal si pravdu, keď si hovoril, že sa niečo musí stať! Naozaj sa stalo!

Šimon: Áno? A čo?

Žena: Ježiš Nazaretský vstal z mŕtvych! Hovorili to susedky! Niektoré ho dokonca videli..

Šimon: Vstal z mŕtvych? Kto to kedy počul!?

Žena: No vidíš! Bol to Mesiáš, Boží Syn! Vari je u Boha niečo nemožné? Šimon, veríš tomu?

Šimon: Verím.

Zdroj: <http://www.dkuspis.sk>

Preložil: Mgr. Marián Majzel